

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118368274
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118368274.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: SetCar sk, a. s., so sídlom Ulica priemyselná 10, Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom Kuzmányho 4, Martin, IČO: 42 072 905, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpenej JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 126,43 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/18/2019-137 zo dňa 7. novembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 126,43 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 16.02.2018 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalovanej ďalej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, vo výške, ktorá bude vyčíslená po právoplatnosti rozsudku (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spočívajúci v zaplatenom nájomnom za užívanie náhradného motorového vozidla je v celom rozsahu dôvodný, keďže bol uplatnený v súlade so zákonom č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z. z.“). To, že predmetný nárok nevznikol priamo žalobcovi, nepovažoval súd prvej inštancie za právne významné, keďže žalobca si ho uplatňoval na základe platného postúpenia pohľadávky, a preto je v spore aktívne legitimovaný k vymáhaniu nároku, ktorý pôvodne vznikol poškodenému - spoločnosti HAAS & partners, s. r. o. (poznámka odvolacieho súdu). V nadväznosti na uvedené okresný súd tiež poukázal na závery vyplývajúce z predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/163/2019-120 zo dňa 27.08.2019, ktorými sa cítil byť viazaný podľa § 391 ods. 2 a 3 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Súčasne s uložením povinnosti na zaplatenie istiny súd prvej inštancie uložil žalovanej tiež povinnosť zaplatiť žalobcovi 5 % úrok z omeškania ročne od 16.02.2012 do zaplatenia, a to z toho dôvodu, že podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. si nesplnila svoje povinnosti, pretože v stanovenej lehote neoznámil žalobcovi, že svoju povinnosť nesplní v celom rozsahu ani nevysvetlila dôvody, pre ktoré znížil poistné plnenie, čím sa takéto oznámenie nepovažuje za oznámenie podľa § 11 ods. 6 písm. b/ uvedeného zákona. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Proti uvedenému rozsudku žalovaná (ďalej aj „odvolateľka“) podala odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Súdu prvej inštancie vytýkala, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V bližších podrobnostiach v prvom rade poukázala na podľa jej presvedčenia ústavnú nekonformnosť v rozsudku okresného súdu, ktorý označila za nesprávny, nezákonný a navyše arbitrážny. Prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Pritom podľa § 220 ods. 2 CSP súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Nedostatočným a nesprávnym spôsobom sa v danom prípade okresný súd vysporiadal so žalovanou namietanou aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu v spore. V tomto smere v podrobnostiach odvolateľka poukázala na svoju argumentáciu uvádzanú ešte v prvoinštančnom konaní. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a pri aplikácii ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyslovil presvedčenie, že poškodený predstavujúci dlžníka žalobcu nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu. Poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, a preto ju nemohol postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Na podporu správnosti svojej argumentácie žalovaná poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 40Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. Zmluvu o postúpení pohľadávky označila za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V závere svojho odvolania ešte uviedla, že žalobca v spore žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky aj uhradil faktúru žalobcovi, v kauzálnom dôsledku čoho nemala poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči žalovanej z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd žiadala, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

3. Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovanej odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi. Rozsudok súdu prvej inštancie označil za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Bližšie k jednotlivým odvolacím dôvodom uviedol, že okresný súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dôkazy mal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku v otázke namietanej aktívnej legitimitácie je dostatočne zrozumiteľné a správne. Na podporu správnosti tejto argumentácie poukázal aj na závery vyplývajúce z viacerých rozsudkov Krajského súdu v Žiline (sp. zn. 9Co/30/2019, sp. zn. 13Cob/75/2018, 10Co/104/2019, 11Co/135/2019), Krajského súdu v Banskej Bystrici (sp. zn. 43Cob/54/2019) a Krajského súdu v Bratislave (sp. zn. 3Cob/220/2017). Súd prvej inštancie v predmetnej veci dostatočne odôvodnil, na základe čoho dospel k záveru, že aktívna vecná legitimitácia žalobcu je daná. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. V danom smere sa tiež kladie dôraz predovšetkým na jednoduchosť a zrozumiteľnosť odôvodnenia. To, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Pokiaľ ide o namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Uvedené zastrešuje jeden dokument, a to predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanej tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia žalovanej o neexistencii predmetnej pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a o rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka sú preto neopodstatnené. Poškodený mal v zmysle zákona nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovanej a nie od žalobcu (prenajímateľ vozidla). Dlžníkom tak v tomto prípade je práve žalovaná a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. Tvrdenie žalovanej ohľadne postúpenia pohľadávky je preto nesprávne a zavádzajúce, nakoľko ide o odplatné postúpenie pohľadávky, v

dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Rovnako tak tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k sledovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného, je ničím nepodložené a zjavne účelové. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. V tomto smere žalobca poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019, podľa ktorého sa žalovaný snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva však tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa to zrealizuje vzájomným zápočtom.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

5. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že v preskúmanej veci si žalobca uplatňoval voči žalovanému sumu vo výške 126,43 eur s príslušenstvom, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 07.12.2017 medzi žalobcom ako postupníkom a spoločnosťou HAAS & partners, s. r. o., ktorá bola poškodeným z poistnej udalosti dňa 31. októbra 2017, ako postupcom. Postúpená bola pohľadávka voči žalovanej z titulu nároku na náhradu škody - vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so spomínanou škodovou udalosťou zo dňa 31. októbra 2017 (viď č. I. 5 spisu), pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla poškodeného zn. Hyundai i30, EVČ: NR 688IV. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo poistené v poisťovni KOOPERATIVA, teda žalovanej. Postúpenie pohľadávky bolo odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky predstavovala sumu 448,- eur a zmluvné strany sa dohodli, že dôjde k započítaniu ich vzájomných nárokov, a to nároku na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky vo výške 448,- eur a nároku na úhradu nájomného za náhradné vozidlo vo výške 448,- eur.

6. Ako už bolo konštatované v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu sp. zn. 11Co 163/2019 zo dňa 27. augusta 2019 (a na predmetných záveroch odvolací súd aj naďalej zotrváva), pohľadávka, ktorá bola postupovaná, bola spôsobilá na postúpenie a samotnú zmluvu o postúpení pohľadávky súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako platný právny úkon spĺňajúci kritériá platnosti právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky stanovené hmotnoprávnou úpravou. Z ďalších - listinných dôkazov bol preukázaný aj vznik škody na strane poškodeného škodovou udalosťou, ktorá spočíva v nákladoch na zapožičanie náhradného vozidla. V konečnom dôsledku ani žalovaná vo svojom odpore zo dňa 17.12.2018 (č. I. 45 a nasl. spisu) nespochybnila, že náklady na požičanie náhradného vozidla predstavujú náklady vzniknuté v príčinnej súvislosti so vznikom poistnej udalosti. Pokiaľ v priebehu celého tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s tvrdením, že uplatňovaná pohľadávka nemohla poškodenému ako postupcovi vzniknúť z dôvodu, že faktúru za požičanie motorového vozidla nezaplatil, s uvedeným záverom sa nemožno stotožniť, pretože postupcovi ako poškodenému z dopravnej nehody vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi vyfakturovanú sumu spočívajúcu v nájomnom za prenájom motorového vozidla. To, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu - žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej spore (obdobne rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co 30/2019 zo dňa 25.04.2019, sp. zn. 11Co 135/2019 zo dňa 25.06.2019, sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, sp. zn. 6Co/122/2019 zo dňa 21.08.2019 a ďalšie). Žalovaná si sama vo svojej obrane protirečí, keď na jednej strane namietala, že pohľadávka žalobcovi nevznikla, resp. ju získal na základe neplatného právneho úkonu a napokon, že vo veci nie je aktívne vecne legitimovaný, no na druhej strane uvádza, že mu sama dobrovoľne uhradila v zmysle oznámenia o poistnom plnení sumu 321,57 eur (viď oznámenie o poistnom plnení zo dňa 31.01.2018, č. I. 8 spisu). Rozsah krátenia uplatnenej sumy v čase poukázania poistného plnenia na účet žalobcu odôvodňovala inými skutočnosťami než tými, ktorými sa v konaní bránil, a síce „zníženie opotrebovania spočívajúce v

rozdiel technických hodnôt pred a po pripočítaní najazdených kilometrov a paušálne zníženie 0,01 eur/1 km“. Na základe uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu k uplatňovaniu pohľadávky.

7. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku vo vzťahu k priznanej istine v podstate len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odôvodnenie napadnutého rozsudku je síce krátke/strohé, avšak sa dostatočným spôsobom vyporiadava so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami, a teda spĺňa zákonné kritériá kladené na odôvodnenie uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Neopodstatnená je preto aj posledná odvolacia námietka žalovanej vytykajúca ústavnú nekonformnosť rozsudku okresného súdu.

8. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, keďže odvolanie žalovanej v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj výrok o priznaní príslušenstva k žalovanej sume, ktorý odvolateľkou nebol výslovne odvolacími námietkami napadnutý. Napokon odvolací súd potvrdil aj výrok o trovách konania ako vecne správny a od rozhodnutia vo veci závislý, ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanej, ktorá vo veci úspech nemala. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)